

ਇਸ ਲਈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ; ਉਹ ਉਸ ਦਿਨ ਤੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਅਤੇ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ ਹੁਣ ਮਹੱਤਵਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਉਹ ਦਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਪਦਾਰਥਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਤੁਹਾਡੀ ਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਨਵੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਾਦੂਗਰੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਇੱਛਾ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਤੀਤ ਵਿਚ ਸੀ। ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ, ਪੁਰਾਚੀਨ ਨਸਲ ਵਿੱਚ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਇੱਛਾ ਉਸਦੀ ਸੁਆਰਥੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਉਤਪਾਦ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਇੱਛਾ ਉਸਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ ਜੋ ਦੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ, ਇਸ ਦੁੱਖ ਦੀ ਸੀਮਾ, ਜਾਂ ਸੀਮਾ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਊਰਜਾ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਪਲ, ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਤੋਂ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਪਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ।

ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰਲੀ ਉੱਚ ਬੁੱਧੀ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਾਸ ਲਈ, ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਆਦਮੀ ਲਈ, ਇਹ ਖੇਡ ਬੰਦ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਉਸ ਦੇ ਅੰਦਰਲੀ ਬੁੱਧੀ, ਉਹ ਇੱਛਾ ਜਿਸ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਉਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਲਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ, ਉਸਦੇ ਵਧਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਨ 'ਤੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ੀਰੋ ਤੱਕ ਘਟਾ ਦੇਵੇ।

ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਕੋਲ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਵੈ-ਇੱਛਤ ਸ਼ਕਤੀ, ਅਸਲ ਇੱਛਾ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਨ 'ਤੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ੀਰੋ ਤੱਕ ਘਟਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਸੁਪਰਮੈਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਢਾਂਚੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਅਸੀਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਵਰਤਾਰੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਦੇ ਉੱਚ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਲੈ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਤਜਰਬੇ ਤੋਂ, ਮੌਕਾ ਕਾਰਕ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਦੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਜੀਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਾਡੀ ਇੱਛਾ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਅਤੇ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਅੱਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਭਾਵਨਾ 'ਤੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਨਾ ਹੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇੱਛਾ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਜੁਏ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਸੁਮੇਲ ਦੁਆਰਾ, ਆਤਮਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਸੰਚਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹੁਣ ਮਰਨਵਾਲਾ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਅਮਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਅਮਰ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਪਦਾਰਥ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਕਿ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ, ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬੇਅਸਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੜ੍ਹਾਂ ਫੜਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਖੱਬੇ ਅਤੇ ਸੱਜੇ, ਇੱਕ ਅਚੇਤ ਸਭਿਅਤਾ, ਬੇਹੋਸ਼ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਆਤਮਾ ਲਈ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਾਲ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਵਜੋਂ, ਇੱਕ ਮਨ ਵੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਇੱਕ ਇੱਛਾ ਵੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਪਰੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਅਸਲੀਅਤ ਦੇ ਉਪ-ਜਹਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਉਤਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਟੁੱਟ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਸਭ, ਅੰਤਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਕਰਮਾਂ ਦੀਆਂ ਜੰਜੀਰਾਂ।

ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਹੋਰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਝੱਲਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਮਨੁੱਖ ਹੋਰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਝੱਲੇਗਾ, ਪਰ ਮਨੁੱਖ, ਜੋ ਹੁਣ ਹੋਰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਝੱਲੇਗਾ, ਉਸ ਦੇ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮੌਜੂਦ ਸੰਘਰਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੁੱਖ ਝੱਲੇਗਾ। ਅਤੇ ਇਹ ਉਸਦੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀ ਹਕੀਕਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ।

ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਮਝ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਉਹ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਹੁਣ ਪੰਜਵੀਂ ਨਸਲ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਜੋ ਪੰਜਵੀਂ ਨਸਲ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ, ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਬਿਲਕੁਲ ਇਹ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ ਸਿਖਲਾਈ ਵਿੱਚ, ਪਰਿਵਰਤਨ ਵਿੱਚ, ਅੱਜ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਨਾ ਦੇਖਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਵੱਖਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਬੁੱਢੇ ਆਦਮੀ ਵੱਲ ਪਿੱਛੇ ਮੁੜ ਕੇ ਨਾ ਦੇਖਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕੱਲ੍ਹ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ, ਅੱਜ ਜਿਉਣਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ, ਅੱਜ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਜੀਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ. ਅਤੇ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਆਦਮੀ ਦੁਆਰਾ ਜੀਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ. ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਦੇ ਆਦਮੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਤ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਵੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਪਦਾਰਥਕ ਪਦਾਰਥਾਂ ਨੂੰ ਅਮਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ.

ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰਨ ਦਾ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੈ. ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦਾ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਹੈ. ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਿਰਸ਼ਟੀ ਕੋਈ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਦਿਰਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਦਿਰਸ਼ਟੀ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਹਿੰਸਾ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਸਵੈ-ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ, ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਾਣੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਬੇਤੁਕੀ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ.

ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਾਣੀ ਜੀਵਨ ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਬੇਤੁਕੀ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਵਰਗੇ, ਇਕੱਲੇ, ਇਕੱਲੇ, ਕੇਵਲ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਰਹੋਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਟਨਾ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਪਨ ਨੂੰ ਪੁਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਦਿੱਖ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀ ਉਰਜਾ ਜਗਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ.

ਇਸ ਲਈ ਅੱਜ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ, ਹਰ ਰੋਜ਼ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਕਲਪਨਾ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਵੱਡੀਆਂ ਹਨ.

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਜੇ ਹੁਣ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ, ਉਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਜੁਆ ਹਨ, ਇੱਕ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਣ ਲਈ.

ਪਰ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਜੀਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਤਬਾਹ ਕਰ ਦੇਵੋਗੇ ਅਤੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੋਗੇ, ਮੈਂ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੈ. ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਾਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਪੁਰਾਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰੂਪ ਅੰਤਰ ਦਾ ਭਰਮ ਪੁਰਾਣੇ ਜੀਵਨ ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਲਈ.

ਪਰ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਜੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ.

ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਅਹਿੰਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਦੀਆਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਅਹਿੰਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਜੀ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਕੰਪਨ ਦੁਆਰਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸਦੇ ਮਨ, ਉਸਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਉਸਦੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਸੰਗਠਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ.

ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਇੱਕ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਹੈ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਇੱਕ ਜੀਵਨ ਹੈ ਜੋ ਪਰਕਿਰਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਨਤੀਜਾ ਹੈ, ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰਲੀ ਉਰਜਾ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਪੁਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ. ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚ, ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ, ਜਾਂ ਘੱਟ ਅਤੇ ਘੱਟ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਜਾਂ ਘੱਟ ਅਤੇ ਘੱਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਕੇਵਲ ਆਤਮਾ ਹਉਮੈ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਪਣਸ਼ੀਲ ਤਾਲਮੇਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨਾਲ ਕੰਬਦੀ ਤਾਲਮੇਲ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਧੁਰੀ ਬਣ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਧੁਰੇ ਰਾਹੀਂ ਕਿਰਨ ਕਰੰਟ ਦੀ ਉਰਜਾ ਲੰਘਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਉਰਜਾ ਤੋਂ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਜੀਉਂਦੇ ਹੋ; ਇਹ ਉਹ ਉਰਜਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ; ਇਹ ਉਹ ਉਰਜਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਪਦਾਰਥ ਵਿੱਚ ਉਤਰਨ ਲਈ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ।

ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ, ਮਨੁੱਖ ਪਦਾਰਥ ਵਿੱਚ ਉਤਰਦਾ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ: ਕੋਈ ਵੀ ਆਤਮਾ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਆਤਮਾ ਜੋ ਇਸ ਆਤਮਾ ਦੇ ਚਾਨਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ, ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਵਿਕਸਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਥਾਨ ਅਟੁੱਟ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਪੇਸ ਚਾਨਣ ਹੈ.

ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਧਾਰਣ, ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਮਝਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ: ਮੈਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇਣ ਲਈ ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ.

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਕੁਹਾੜੀ ਲਗਾਓ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਦੁੱਖ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਇਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ, ਪਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ, ਤਜਰਬੇ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ, ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਕੁਹਾੜੀ ਪਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਉੱਗਲ ਕੱਟ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਤਜਰਬੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤਜਰਬੇ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਕੁਹਾੜੀ ਪਾਉਣਾ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਦੀਆਂ ਉੱਗਲਾਂ ਨਹੀਂ ਕੱਟਦੇ.

ਚੇਤਨਾ ਸਿਰਜਣਾਤਮਕ ਹੈ, ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਨਹੀਂ; ਚੇਤਨਾ ਸਦਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ, ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ,

ਭਰਮ ਹਨ, ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰਲੇ ਮਨ ਦੁਆਰਾ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦੀ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਊਟ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਘੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਬਿਤਾਉਂਦੇ ਹੋ।

ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਅਣਜਾਣ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸੱਚਾਈ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਕੱਲ੍ਹ ਦਾ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਤਜਰਬੇ ਵਿੱਚ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਪਲ ਆਏ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੁੰਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ; ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਚਮੜੀ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਹਉਮੈ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਪਦਾਰਥਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ; ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਉਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹੈ; ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਸਥਾਈ ਹੈ।

ਪਰ ਜਦੋਂ ਦੋ ਜੀਵ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਦਰਦਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਮੈਂ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਕੰਪਨ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਮਝਣ ਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਢੰਗ ਵਿੱਚ। ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਕੰਪਨ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ। ਜਿਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਆਸਾਨ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਰੂਪ।

ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੈਂ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਜੋ ਮੈਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਕੰਪਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਛਾਲ ਮਾਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਚਾਂਚ ਤੋੜਨ ਅਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਪਨ ਨੂੰ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰੋ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਸਭ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਜੋ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਨੂੰ ਇਕ ਖਾਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਹਿਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ, ਇੱਕ ਦਿਨ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਨਾ ਕਰੋ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੋਰ ਨਾ ਵੇਖੋ, ਹੁਣ ਇਹ ਨਾ ਜਾਣੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ "ਮੈਂ" ਕੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ "ਹੋਕਾਰ" ਕੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਜਾਣ ਲਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਇਸ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਹਕੀਕਤ ਦੀਆਂ ਬਾਰੀਕੀਆਂ ਨੂੰ ਬਿਹਤਰ ਅਤੇ ਬਿਹਤਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ।

ਧਰਤੀ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਲ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਸਥਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਕਿ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇੰਨਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ, ਇੱਕ ਉਰਜਾ, ਇੱਕ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਸਾਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ; ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸੁਕਰਾਤ ਨੇ ਜੋ ਕਿਹਾ ਉਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ। ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ; ਸ਼ਾਨਦਾਰ, ਫਲਸਫ਼ੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਉਮੀਦ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਏ ਹਨ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਸਾਧਨ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਦਰਸ਼ਨ ਠੀਕ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੂਜਾ ਦੇਣ ਲਈ ਇਕ ਦੰਦ ਕੱਢਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਚੇਤਨਾ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਦੰਦ ਕੱਢਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਚਦਾ।

ਇਸ ਲਈ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਤ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਚਾਲਾਂ ਲੱਭਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਾ ਕਰ ਸਕੇ।

ਸਵੈ-ਸਮਝ ਮਨੁੱਖ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਤਰਕਸ਼ੀਲ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ; ਇਹ ਇਕ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ; ਇਹ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਯਤਨ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਇਕ ਅਸੰਭਵ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਲਗਾਤਾਰ ਅੰਸ਼ਕ ਅਸਫਲਤਾ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਲਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗਲਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਭਰਮ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਆਦਿ।

ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਾ ਜੋੜਨਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਸਿੱਖ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਹ

ਵੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ; ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਾ ਜੋੜ ਕੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ, ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਨਾ ਜੋੜਕੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਿੱਚ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਮੀ ਹੈ; ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ, ਜੇ ਉਹ ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸੇ ਖੇਡ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਖੋਜ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਪੜਾਅ ਤੇ।

ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਨਵੇਂ ਫਾਰਮੂਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਬਲਕਿ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਸ ਅਨੁਭਵ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਦੇ ਕੰਪਨਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਜੀਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਜਾਗਰੂਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਉਹ ਕੰਧ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਉਸਦੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜ਼ਿੰਦਗੀ 'ਤੇ ਅਸਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਰੈਕ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਮੂਰਖਤਾਵਾਂ, ਆਪਣੀਆਂ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜੀਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਗਲਤੀਆਂ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਘੱਟ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਮੈਂ ਪਿੱਛੇ ਕੋਠੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ ਔਰਤ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਲਵਾਂਗਾ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਕਸ., ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਕਸ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਕਿਸਮ ਦੀ ਔਰਤ ਹੈ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਜਿਸਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਕਰਨ, ਆਪਣੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ, ਆਪਣੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਉਸਨੇ ਉੱਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਵੱਖੇ ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਲੱਭੇ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਭਾਵਨਾ ਇੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੀ, ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਿੱਛੇ ਵੱਲ ਵਧ ਰਹੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਜਦੋਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ; ਅਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕਦੇ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ, ਇਹ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਭਰਮ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਹੁੰਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਓਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਦੇ ਜਿੰਨੀ ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ; ਅਸੀਂ ਓਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਦੇ ਜਿੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦੂਸਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਸਾਡੇ ਬਾਕੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਦੇ, ਵੈਸੇ ਵੀ; ਇਸ ਲਈ ਦੂਸਰੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਾਡੇ ਬਾਕੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਕੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਹੌਲੀ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਭਰਮ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਔਰਤ ਸਿਰਫ ਆਪਣੀ ਗਤੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਗਤੀ ਜੋ ਉਸ ਲਈ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਉਹ ਗਤੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਭਾਵਨਾਤਮਕ ਸੰਤੁਲਨ ਲਈ, ਉਸਦੇ ਮਾਨਸਿਕ ਸੰਤੁਲਨ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਇਹ ਇੰਨੀ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਤੋੜਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਜੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ, ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤਾਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ, ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ, ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲੋਂ ਹੌਲੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਜੇ ਤਰੱਕੀ ਦੀ ਤਾਲ ਨੂੰ ਮਾਪਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਬਲਕਿ ਉਹ ਸਮਰੱਥਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਜਿੰਨੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋ, ਓਨੀ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਓਨਾ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋ। ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਅੰਗੂਠੇ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ: ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰੋਗੇ, ਓਨਾ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧੋਗੇ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਓਨਾ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋ।

ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਲਈ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਦਲਾਅ ਹੈ, ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਖਦਾ ਸੀ।

ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਦੇ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਹੁਣ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਨਵੀਂ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਕੁੰਜੀ ਹੈ।

ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਜੋ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਰੈਕ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਆਦਮੀ ਹੈ। ਉਹ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਭਾਲ ਲਈ ਹਉਮੈ ਦੇ ਮਹਾਨ ਸਾਹਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਹਉਮੈ ਦਾ ਇੱਕ ਬੌਧਿਕ ਸਾਹਸ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਕਾਲਤ ਪੁਰਾਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਕਰਾਤ, ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਯੂਨਾਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਪਰ ਉਹ ਪੱਛਮੀ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਬੌਧਿਕ ਅਤੇ ਦਾਰਸ਼ਨਿਕ ਵਿਕਾਸ ਦੇ ਮੂਲ ਵਿੱਚ ਸਨ; ਇਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਅੱਜ ਕਾਰਨ ਗੁਆਚ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਅਟਲਾਂਟੀਆਈ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਵਿਕਸਤ ਮਾਨਸਿਕ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ ਅਟਲਾਂਟੀਆਈ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ: ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣਾ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੂਰਖਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਬਿੰਦੂ ਜਾਣਨਾ ਸੀ।

ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਕਾਢਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ: ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ... ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਅਨੁਭਵ ਦੇ ਹਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਜਾਣਨ ਬਾਰੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਰ ਇਹ ਕਿੱਥੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ?

ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉੱਪਰੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ; ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਭੌਤਿਕ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹਉਮੈ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਇਨਾਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੀ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਅੰਦਰੋਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਹਉਮੈ ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ, ਆਪਣੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਤਜਰਬਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਵੇਦਨਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਾਦਗੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਉਹ ਉਸ ਪਲ ਤੋਂ, ਜੀਵਨ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਣਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਨੁਕਸ ਵੇਖਿਆ, ਉਹ ਗੁਣ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਗੁਣ ਵੇਖਿਆ, ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦਾ।

ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਵਾਂਗਾ: ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਨੁਕਸ ਵੇਖਿਆ, ਉਹ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਉਸਨੇ ਗੁਣਵੱਤਾ ਵੇਖੀ, ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਨੁਕਸ ਤੋਂ ਗੁਣਵੱਤਾ, ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਵੱਲ ਤਰੱਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਇਸ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਹਉਮੈ ਨੁਕਸ ਦੇ ਭਰਮ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਗੁਣ ਦੇ ਭਰਮ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸਵੈ-ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਦੇ ਰਾਹ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉੱਥੇ, ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਮਾਰਟ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਰੂਹਾਨੀ ਮਾਣ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਰਟ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੁਪਰਮਾਨਸਿਕ ਚੇਤਨਾ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਰਟ ਹੈ।

ਅਤੇ ਫਿਰ, ਉਹ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਮਾਰਟ ਹੈ, ਫਿਰ ਇੱਕ ਹੰਕਾਰ ਜੋ ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਮਾਰਟ ਹੈ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਮਾਰਟ ਹੋਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਕੁਝ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਤਲਬ ਕੀ ਹੈ।

ਹਉਮੈ ਲਈ ਇਸ ਅਹਿਸਾਸ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਇਕ ਵਾਰ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਭਾਲ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨਾ ਦੁੱਖ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਣਨਾ ਇੰਨਾ ਸੌਖਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਹੀ ਜਿਉਣਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਉਹ ਤਬਦੀਲੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਬਦੀਲੀ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸਬੂਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ, ਤੁਹਾਡੇ ਅਗਲੇ ਵਿਕਾਸ ਵਿੱਚ ਅੱਜ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਉਸ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੁਟੀਲ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਅੱਜ ਤੁਸੀਂ ਵਧੇਰੇ ਸਿੱਧੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋ।

ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਹਉਮੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਹਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੈ:

ਕੀ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਸਮਾਰਟ ਹਾਂ? ਕੀ ਇੰਨਾ ਸਮਾਰਟ ਹੋਣਾ ਸੰਭਵ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਹੋ? ਕੀ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਹੋ?

ਦੂਜਾ ਸਵਾਲ, ਅਚਾਨਕ ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ, ਅਚਾਨਕ ਇਹ ਅਸਥਾਈ ਹੈ, ਅਚਾਨਕ ਇਹ ਇੱਕ ਭਰਮ ਹੈ, ਅਚਾਨਕ ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਝਾਅ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਹੰਕਾਰ ਦੋਵਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੈ; ਆਖਰਕਾਰ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਮਾਪਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਚੰਗਾ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ। ਪਰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਉਮੈ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਹਉਮੈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਜਾਂ ਆਪਣੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਦੀ ਗੁਣਵੱਤਾ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਮਾਪ, ਇੱਕ ਸਾਧਨ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਉਮੈ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਹਉਮੈ ਝੂਠ ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਸਾਰੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੱਥ ਦੁਆਰਾ ਕਿ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪੱਧਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬੋਲੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਹਿਠੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਲਈ।

ਇਸ ਲਈ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਹਉਮੈ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਉਹ ਜਾਣਨ ਦਾ ਵਿਗਿਆਨ ਜੋ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਦੂਸਰਾ ਹੰਕਾਰ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਕੰਪਨ ਦੁਆਰਾ, ਗੁਰਹਿਣਸ਼ੀਲ ਹਉਮੈ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਉਰਜਾ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਤਰਕ ਦੁਆਰਾ, ਸੁਪਰਮੈਟਲ ਚੇਤਨਾ ਦੇ ਇਸ ਨਵੇਂ ਫਾਰਮੂਲੇ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਅਯੋਗ ਹੋ ਸਕੇ।

ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ, ਅਕਸਰ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਪਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਮੈਂ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਹਉਮੈ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਨ ਵਿੱਚ ਖਾਲੀ ਕਿਉਂ ਹੈ, ਉਹ ਸਵਾਲ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦਾ, ਕੁਝ ਵੀ ਮਨ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਜਦੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਦੋ ਘੰਟੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਜਵਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਕੰਪਨ ਰਿਸ਼ੀਵਰ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਬੇਅਸਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਉਮੈ ਆਖਰਕਾਰ

ਉਸ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘਟਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ, ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ ਉਸਦੀ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਸਥਿਤੀ, ਪਰ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਉਰਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦੀ ਹੈ.

ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਹਉਮੈ ਦੁਆਰਾ ਹੈ; ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਹਉਮੈ ਦੁਆਰਾ ਹੈ; ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਹਉਮੈ ਦੁਆਰਾ ਹੈ.

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਲੱਭਣਾ ਨਹੀਂ ਸਿੱਖਦੇ, ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਉਣਾ ਸਿੱਖਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਅਨੁਕੂਲ ਹਨ, ਤਾਂ ਹਉਮੈ ਖੁਦ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੱਲ੍ਹ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ. ਅਤੇ ਅੱਜ ਜੋ ਕੁਝ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਚੇਤਨਾ ਦੁਆਰਾ ਫਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੱਲ੍ਹ ਨੂੰ, ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ, ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੰਪਨ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਉਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹਉਮੈ ਜਾਂ ਵਧੇਰੇ ਸੂਖਮ ਹਉਮੈ, ਵਧੇਰੇ ਚੇਤਨ ਹੰਕਾਰ, ਵਧੇਰੇ ਸੰਤੁਲਿਤ ਹੰਕਾਰ, ਇੱਕ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਹੰਕਾਰ, ਇੱਕ ਵਧੇਰੇ ਸਥਿਰ ਹੰਕਾਰ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ.

ਜੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ: ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਓ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਸ਼ਰੀਮਾਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ. X, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਓ ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਲੋਕ ਹਨ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਸੱਚੀ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਏਗਾ.